„Nu te teme. Crede numai și se va izbăvi fiica ta” (Luca 8, 50)

09.11.2025

Hristos umblă prin mulțime și vrea să ajute oamenii, pentru că are milă și compasiune față de ei. El alină suferințele oamenilor și răsplătește credința celor care cred în El. În Evanghelia de astăzi sunt relatate 2 minuni. Una, cu cea a femeii care avea scurgere de sânge de 12 ani și una în care Hristos o învie pe fiica lui Iair – mai marele sinagogii. În ambele cazuri Hristos vorbește de credință. Femeii îi spune: „credința ta te-a mântuit”, iar lui Iair îi spune: „crede numai și se va izbăvi fiica ta”. Vedem că amândoi și femeia și Iair vin la Hristos, la fel cum un credincios oarecare vine la preot ca să se spovedească și să-și spună durerile, necazurile, păcatele. Această venire a credinciosului către preot trebuie să fie una bazată pe credința că Domnul îl va vindeca prin preot. De aceea și Hristos ar fi putut spune: *Cine este cel ce s-a atins de Mine cu credință*. Așa venim la Sf. Spovedanie cu credința că ne vom vindeca de rănile provocate de păcatele noastre. Aceste răni ale păcatelor, ne iau din putere pentru că prin ele curge sângele vieții noastre sufletești. Aceste răni ne ofilesc, ne iau toată puterea sufletească și trupească. Așa este păcatul care se insinuează în noi și ne slăbănogește până ne ucide. Dacă nu-l scoatem din noi, dacă nu facem ceva să închidem rana păcatului drumul este unul sigur spre moarte sufletească. Dacă am murit sufletește, moartea trupească nici nu mai contează.

În biserică venim ca în fața lui Hristos, la fel cum odinioară veneau acești oameni din Evanghelie, ca să ceară vindecare de la Dumnezeu. Iisus este Izvor de vindecare și sursa a tot binele nostru. Din El ies puteri nenumărate. Ne apropiem de Postul Crăciunului și avem șansa să ne spovedim pentru a putea gusta pe Hristos. „**Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi”** (Matei 11, 28). Spovedania este o formă de renaștere, de revenire la conştiinţa de fiu al lui Dumnezeu, capabil de împărtășire. Înainte de fiecare minune pe care o face, Hristos ascultă mărturisirea celui în cauză și îi dă un sfat. La fel se întâmplă și în spovedanie. Valoarea spovedaniei constă în smerenia cu care se face, regretul pentru păcatele săvârșite, enunțarea greșelilor fără amănunte, **credința** că Dumnezeu iartă și miluiește, hotărârea de a schimba ceva în viața de credinţă. Dacă vrem (nu dacă Dumnezeu ne ajută), putem face un

exercițiu de smerenie și de credinţă prin spovedanie și împărtășire, pentru refacerea sufletească și învierea spre viața veșnică, în care nădăjduim. Să vrem să ne vindecăm, să dorim schimbarea. Cei mai mulți nu vor să audă de biserică, li se pare pierdere de timp. Nu cred că biserica îi poate ajuta, nu cred că preotul are puterea dată de sus de a dezlega păcatele și stau în amorțire ani întregi suferind ca de o scurgere de sânge. Dacă s-ar uita puțin în jurul lor, ar vedea că cei care sunt aproape de biserica, au totuși o viață schimbată, au o nădejde, o sigutanță, o oarecare liniște a conștiinței, o efervescență care vine din împărtășirea cu Dumnezeu. De la femeia bolnavă putem învăța că fiecare om are o boală pe care nu o poate vindeca decât Hristos. O boală ascunsă, de care ne rușinăm în fața lumii: păcatul, în diferitele lui forme, de care omul ar trebui să țină seama și să alerge la Hristos.

Este de neînțeles îndărătnicia omului de astăzi care stă departe de biserica lui Hristos și nu vrea să se vindece, mai ales că și el este botezat în numele Sf. Treimi. Este până la urmă alegerea fiecăruia și nu avem scuze. Binele nu se face cu forța. Unii vin la biserică și primesc tămăduiri „**De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, ca zăpada le voi albi, şi de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face**”(Isaia 1, 18), dar alții mor în păcate nedezlegate, nepocăiți „**Căci dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre**”(Ioan 8, 24). Psalmul ne atrage atenția că „**Moartea păcătoşilor este cumplită şi cei ce urăsc pe cel drept vor greşi.”** (Psalm 33, 20). Sunt preoți care au fost la căpătâiul multor muribunzi și toți aceștia doreau să mai trăiască o zi, pentru că abia acum au început să conștientizeze că sunt plini de păcate și vor merge în iad, dar timp nu mai aveau să se spovedească și să se împărtășească. Viața noastră este o pregătire pentru marea trecere. Cineva spunea*: trăim ca să învățăm a muri*. Sf. Vasile cel Mare spunea că omul trebuie să aibă două repere în viață: gândul la moarte și frica de Dumnezeu. Gândul că vom muri ne oprește să facem păcatele, pentru că vom da seama de ele la moartea noastră, iar frica de Dumnezeu la fel, ne păzește să nu păcătuim ca să nu fim pedepsiți. Dumnezeu nu vrea să ne pedepsească, ci să ne întoarcem la El, pentru că omul prin construcția lui este legat de comuniunea cu Dumnezeu și cu semenii săi. Destinul nostru este să fim cu Dumnezeu. Dacă vrem, dacă nu, nu știu unde am putea sta fără El și să ne fie și bine.

Veștile cutremurătoare din ziua de astăzi ne asaltează continuu. Auzim că cineva a murit de cancer, altul a murit de infarct, altul este grav bolnav etc. Oricând, orice părinte poate primi o veste cutremurătoare despre un copil de-al său. Hristos îndeamnă pe Iair și-i spune „**nu te teme,**

crede numai”. Aceasta atitudine trebuie exersată, altfel veștile negative ne pot ucide, ne pot duce la disperare. Creștinul nu ar trebuie să se teamă decât de sine însuși și de Dumnezeu ca să nu-L supere, să nu-L mâhnească.

Femeia cu scurgere de sânge din Evanghelie trebuie să ne fie model atunci când nu mai avem nici o speranță decât la Dumnezeu. Ea a arătat credință că Hristos o poate vindeca de boala ei care o chinuia de 12 ani. Să ne ținem și noi de *poala* lui Hristos, să strigăm la El, să-L implorăm, să-i atragem atenția atunci când avem sentimentul că ne scufundăm în deznădejde, în patimi, în necazuri. El este scăparea noastră și ajutor în necazurile ce ne împresoară. Oamenii când au o problemă apelează la medici, alții la terapeuți, cheltuie sume colosale, alții se duc la vrăjitoare și în sfârșit apelează la tot felul de tămăduitori, dar la Hristos nu se gândesc; la sfinți nu apelează și zic e o prostie medievală să apelezi la ajutorul bisericii lui Hristos, fără ca măcar să încerce. Din start pleacă cu idei preconcepute referitoare la credința creștină și în special cea ortodoxă. Nu-i judecăm, dar plângem pentru ei și ne rugăm să-și vină în fire și să se întoarcă la Hristos.

Să-l chemăm pe Hristos în viața noastră ca să ne schimbe starea păcătoasă în care am ajuns, ca să ne redea speranța, bucuria și nădejdea că după viața aceasta ne vom bucura împreună cu El și ceilalți. AMIN.

Pr. Barbacaru BogdanVasile